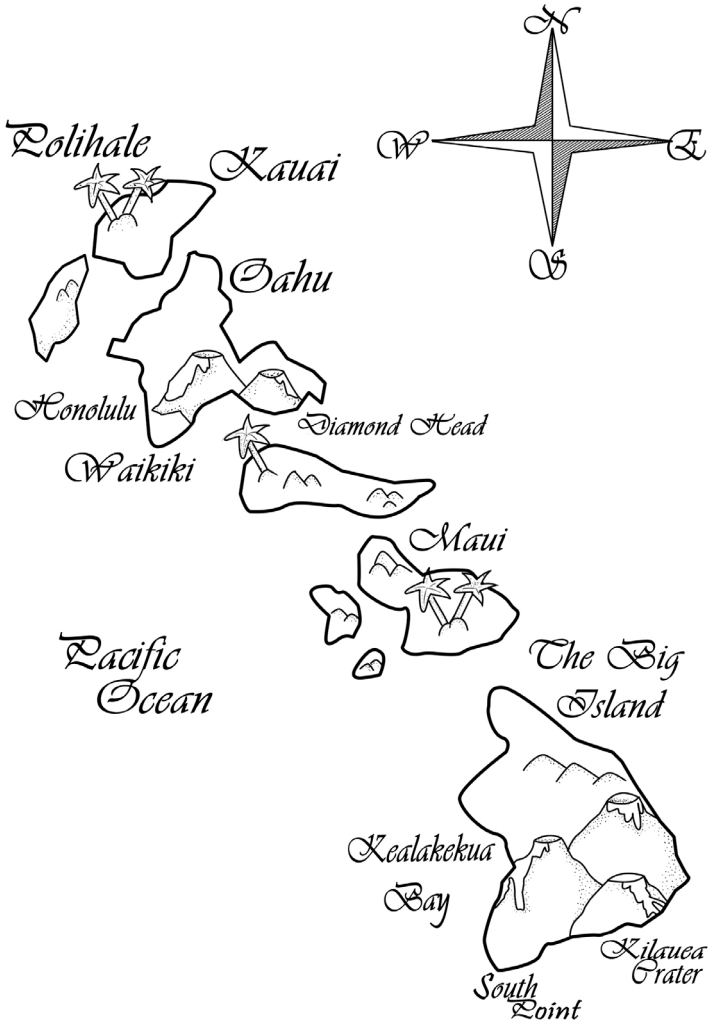

NEGENENVEERTIG DAGEN

Een Sensuele Reis in het Moderne
Hiernamaals

NEGENENVEERTIG DAGEN

Een Sensuele Reis in het Moderne
Hiernamaals

Christel Janssen

Copyright©2017 Christel Janssen
Omslagontwerp: 9GreenStudio
Cover image: Clea Betlem Photography

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Voor overname kunt u zich wenden tot:

christeljanssen.com

ISBN: 978 94 02167900

Noot van de schrijver

Niets in dit boek is mooier of lelijker gemaakt dan hoe ik het ervaren heb. Het is een rauw maar eerlijk verslag van mijn ervaringen. Het is te bizar om te verzinnen.

Ik heb de gebeurtenissen, plekken en gesprekken gereconstrueerd uit mijn herinnering en de vele bewaarde chatgesprekken. Omwille van de anonimiteit van individuen, heb ik hun namen en plaatsen veranderd. Ik heb sommige identificerende details veranderd zoals fysieke kenmerken, beroep, en woonplaats, maar de kern van het verhaal is onaangetast.

Op een dag word je wakker en zeg je:

“Het was maar een sprookje.”

Je lacht om jezelf,

maar diep van binnen lach je helemaal niet.

Je weet dat sprookjes de enige waarheid van het leven zijn.

-Antoine de Saint-Exupéry

“...en toen het moment kwam
het moment van zijn keuze
toen zijn ziel weigerde het lichaam te verlaten
weigerde achter te laten wat voor hem voelde als niet af
Was jij het die hij zocht
Was jij het die aan het venster verscheen
omdat niemand in zijn leven
het vermogen had te horen
wat hij had te zeggen
en er was niemand anders dan jij
die hij meer naast zich wenste

Jij die vaak tussen werelden gewandeld hebt
was klaar voor hem
klaar om zijn nood te aanvaarden
klaar om te geloven in dat wat hij zelf niet begreep
klaar om met liefde te begroeten
wat anderen enkel angst zou inboezemen
samen smedden jullie een verbinding
die voorbij de vorm ging
en toch in vorm uitgedrukt wilde worden
in de geest
van de trickster
om opnieuw stem te geven
aan dat
wat alles wat we geloven
tegenspreekt...”

Transmissie door *Adikanda*

Proloog

“IK ZIE JOU! Zie je mij?”, klinkt een ondeugende stem. Ik houd mijn adem in, opgewonden en angstig tegelijk. Ik zit rechtop in mijn bed, en wacht tot mijn moeder me in komt stoppen. Met wijd open ogen kijk ik de schemerige kamer rond. Ik speur de donkere hoek achter mijn bed af, het kastje met de maanvormige schaduw erop en het schilderij aan de muur dat ‘s nachts altijd tot leven lijkt te komen.

“Sommige bloemen ruiken alleen ‘s nachts”, vertelde mijn moeder eerder op de dag.

Op deze warme zomernacht zijn de ramen wijd open en de geur van kamperfoelie komt mijn kamer binnen.

“Nee, hier moet je kijken.” Ik hoor de stem opnieuw zingen op een hoge toon. Het is me nu duidelijk dat het van buiten komt.

De groen-blauwe cederboom steekt donker af tegen de nachtelijke hemel, precies voor mijn raam. Duisternis spookt in zijn takken. Ik ga wat meer rechtop zitten. En schop de lakens van mijn voeten. Ik kan de warmte van de zon uit mijn huid voelen stralen. De merel in de boom begint zijn avondlied. Zijn melodie danst op en neer, op en neer, neer, neer.

“*Hier!*” hoor ik de stem weer zeggen. Deze keer op een ongeduldige toon. Ik zie een figuur verschijnen tussen de dikke takken. Als in mist, of een rookwolk, verschijnt een gezicht ongeveer halverwege de boom, net boven het vogelhuisje. Het

is een man, op de een of andere manier komt hij me bekend voor. Mijn lichaam verzacht terwijl ik nieuwsgierig naar het vage wezen staar.

Dan komt ie uit de donkerblauwe lucht, recht door de ceder, door de wolk. Ik zie hem mijn kamer inkomen, precies in het midden van mijn open raam. Er is een zacht zoemend geluid van bijna onzichtbare vleugels zoals van een elfje. Hij komt recht op me af. Ik strek mijn kleine vinger uit. Hij vouwt snel zijn vleugels weg als hij op mijn vinger landt, zodat er alleen een klein kevertje overblijft. Dit groene kevertje, dat naar het topje van mijn vinger omhoog kruipt, heeft tere kleine pootjes, voelsprietten die naar voren steken en een driehoekig schild op zijn rug. Zijn geur is zo overweldigend dat ik niet weet of ik het nu lekker vind of niet, maar ik ben geïntrigeerd.

“Mama, kom!” roep ik en ik hoor het snelle klikken van haar hakken op de harde witte tegels. De geur doet me in onbekende herinneringen tuimelen en herinnert me aan iets, wat ik niet kan grijpen. Het is zo aanwezig en het is zo groot.

Mijn buik kriebelt van de opwindning. Mijn adem gaat sneller. Ik voel bubbels door me heen stromen. Alles begint van binnen te borrelen. Dan slaat het plotseling toe. Deze figuur, dit wezen, dit gezicht dat zich aan mij laat zien in dit diertje, laat opeens zien waarom het mij zo bekend is. Ook al hebben we elkaar nooit ontmoet, ik herken hem als mijn oom. Mijn moeders broer, die nooit het leven heeft mogen zien. Die zij zelfs nooit ontmoet heeft. Maar ik ken hem, ik ken hem met alles wie ik ben. Ik val dieper en dieper in oude herinneringen, zoals paarden die om ons heen galopperen in weidse velden.

“Mama!” blijf ik roepen. “Kijk mama!”

Ze komt binnen gesneld en knielt naast mijn bed.

Even staar ik naar haar roodgeverfde lippen. “Kijk, mama

kijk!” ik wijs met mijn linker vinger. Ik weet zeker dat ze het ook kan zien. Ik weet zeker dat ze het kan vatten en helemaal kan zien wie dit wezentje is. Ik houd mijn vinger voor haar gezicht, recht voor haar ogen. Ik draai het kevertje langzaam rond en open mijn mond, vol bewondering voor wat ik hier zie. Haar blauwe ogen staren naar het topje van mijn kleine vinger. Haar lange wimpers knipperen snel. Ik vertel mezelf dat ze hem zal herkennen, net zoals ik doe. Ze zal het fluisteren kunnen horen, net als ik doe en het herkennen als familie.

“Oh, wat een stank!”, zegt mijn moeder vol afschuw, “Het is een stink-kever!” Ze grijpt de kever in een beweging vast en klemt hem stevig tussen duim en wijsvinger. Ze vernietigt hem met haar rode nagels en gooit wat er van over is door het open raam.

Mijn mond valt open. Ik bevries, een luide schreeuw verstilt in mijn longen. Ik voel mezelf een diep en zwijgend ‘Neeee!’ gillen.

“Kom, laat ik je instoppen.”

“Maar mama, dat kevertje is...”

“Gewoon een kever...” verklaart ze.

Ik voel een schild mijn ogen bedekken. Als het harde schild dat net voor mij verpletterd werd. De deken voelt te strak om mijn lichaam. De dingen vervagen. Ik zak naar de bodem van de oceaan, als een schat die voor altijd verloren is. Bedekt door het zand. In stukken uiteengerukt. Het schild van ontkenning bedekt nu als vleugels mijn ogen. Schaduwen komen de kamer binnen, de geur blijft nog steeds hangen. Die groene geur die me verbindt met de wolk in de boom.

De kraan loopt in de badkamer; mijn moeder wast haar handen. Het enige groen dat zij kan zien, is de zeep in haar handen. Haar gedachten zijn al ergens anders: beneden bij de afwas die gedaan moet worden, bij mijn vermoeide vader en bij onze kapotte auto.

1

De Douche

AH, DEZE BUITENDOUCHE is verrukkelijk! Hier, onder de reizigerspalm, naast de gemberbloemen en de rode hibiscus op de grijze kiezelstenen in de donkere nacht. Ik draai de hete kraan nog verder open. Ik krijg kippenvel. Zo heb ik het het liefste: bloedheet water over mijn hele lichaam. Middenin de regen. Mijn armen stevig om mijn lichaam gevouwen, zwaaiend met mijn heupen. Ik doe mijn ogen dicht, en mijmer over de dag, en mijn gasten.

Deze keer zijn het twee psychologen. Grote donkere Sandra en korte blonde Jennie, net uit Nederland aangekomen om hier met mij een retreat te doen. Tien dagen lang zal ik met hen Qigong doen, met de dolfijnen de diepte in duiken, de hitte voelen van de lavastroom van de Kilauea krater, en ademen met de sterren op de top van de Mauna Kea. Er gebeurt iets magisch tijdens die dagen: dat is altijd zo, voor mij en voor hen.

Oh, wat houd ik toch van de Big Island. Ik ontspan me onder de douche. Het is zo fijn om weer terug te zijn. Terug in mijn nieuwe leven. Eindelijk terug van het drukke Honolulu, van het gedoe om een Greencard te krijgen. Eindelijk terug op mijn Hawaïaanse eiland.

De sterke geur van de jasmijn die alleen 's nachts ruikt, dringt mijn neusgaten binnen. Ik open even mijn ogen om te zien waar de geur vandaan komt. Het is te donker om iets te

kunnen zien. Ik doe mijn ogen weer dicht en even drijf ik in gedachten naar Waikiki en naar mijn ex-geliefde Umberto. De geliefde die ik eindelijk vaarwel zei een week geleden. *Dat is nu ook voorbij.*

Ik kan het niet laten om toch Umberto's handen op mijn lichaam te voelen. Eerst lichtjes, maar dan heel duidelijk. Ik glimlach, zijn sterke donkere vingers maken nu kommetjes over mijn heupen. Hij bevindt zich achter me en wiegt me zachtjes in de douche. Ik raak opgewonden, het voelt zo echt. Ik open mijn ogen en verwacht zijn handen op mijn heupen te zien. Maar ik zie alleen waterdruppels naar beneden glijden, in het zilverachtige schijnsel van de maan. Hm, vreemd. Is het verbeelding? Ik doe mijn ogen opnieuw dicht en gooi mijn hoofd naar achteren. Het water stroomt nu over mijn gezicht. Ik kan nog steeds zijn zo vertrouwde handen voelen, op en neergaand over mijn rondingen, dan stopt hij, en knijpt me zachtjes in mijn zij, precies zoals ik van hem ken. Ik schud ongelovig mijn hoofd en draai me zijwaarts. Het volgende moment voel ik een beet in mijn nek: het is zijn mond. Het is alsof zijn lichaam zich om me heen krult. Wauw. Mijn herinnering aan hem is zo echt. Mijn huid voelt zo tintelend en levend, alsof de zijne erlangs schuurt. Net zoals hij mij zo vaak heeft aangeraakt in Waikiki. Het hete water van de douche stroomt nog steeds naar beneden. Met mijn ogen dicht kan ik Umberto nu helemaal zien. Zijn donkere huid als een schaduw, de manier waarop zijn armspieren zo stevig gevuld zijn als het sap in een rijpe abrikoos, zijn Hawaïaanse gezicht, en bovenal zijn ogen, zijn eindeloze ogen.

Hij is zo aanwezig nu en zo met mij verweven. Ik voel zijn aanraking, de druk tegen mijn onderlichaam, mijn baarmoeder trekt zich gretig samen. Het volgende moment penetreert hij

mij diep. In een reflex draai ik de hete kraan nog een beetje verder open. Nog meer kippenvel... het gaat nog harder regenen. Het is zo raar. Het voelt zo echt. Ik kan hem nu in mij voelen - zijn krachtige penis - hoewel hij op dit moment honderden kilometers van me verwijderd is. Umberto bevindt zich op Oahu, een ander eiland. Ik doe mijn ogen weer open en doe ze snel weer dicht terwijl ik me opnieuw meegevoerd voel door alle sensaties. Hij maakt pompende bewegingen in en uit me. Ik druipt van binnen. Voel me zo heet. Mijn adem wordt dieper, opgewonden voel ik mijn hele lichaam tintelen, mijn vagina brandt.

Sandra en Jennie zitten op het terras, net aan de andere kant van het huis, te wachten op het diner. Umberto beweegt sneller en sneller op en neer. Mijn heupen bewegen met de zijne. Mijn hele onderlichaam golft van verrukkelijke intense warmte. Ik voel me overstromen van genot. Dan stopt de regen. Seks... het enige wat echt goed zat tussen ons, altijd zo magisch. Ik open mijn ogen opnieuw en knipper een paar keer, dan draai ik de mooie koperen kraan dicht en stap de douche uit.

***

“Ik moet even mijn mail checken!” roep ik naar mijn gasten terwijl ik na het eten de blauwe trap op loop naar mijn slaapkamer. Een sarong bedekt mijn naakte lichaam. Mijn kamer voelt aangenaam en warm aan, en ik kijk naar het uitzicht: Kealakekua Bay: ‘het pad van de Goden’ in het Hawaïiaans. Ik haal diep adem. De kleine sikkels van de maan reflecteert op het donkere water. Het is mijn favoriete uitzicht vanuit het huis. Het huis waar ik alweer bijna negen maanden voor vrienden op pas, tot zij het eventueel kunnen verkopen. Hopelijk kunnen

we morgen hier in de baai met de dolfijnen zwemmen.

Ik doe mijn laptop die op mijn bed ligt open. Hij start langzaam op terwijl ik door mijn kleren ga om me aan te kleden. Terwijl ik me ga aankleden, start mijn computer langzaam op. Even bewonder ik mijn naakte lichaam voor de spiegel, en ik stel me Umberto's donkere lichaam naast het mijne voor. Ik kan nog steeds de opwindning van voor het eten voelen. Het voelde zo echt.

'Pling,' klinkt de computer achter me om me te laten weten dat er een berichtje is. Vreemd... de enige persoon met wie ik communiceer is Umberto en daar zijn we helemaal mee gestopt vanaf het moment dat ik Oahu verliet. Ik spring op mijn bed om het te lezen.

"Hallo Christel. Dit is Aran."

Ik ben verbaasd, verward zelfs. Aran is Umberto's broer, maar ik heb nog nooit eerder met hem gesproken. *Waarom nu?*

"We hebben de hele dag geprobeerd je te bereiken maar je telefoon stond uit, dus daarom doen we het nu maar zo. Het spijt ons je dit te moeten vertellen, maar Umberto heeft eerder vandaag een hartaanval gehad. Hij heeft een paar uur in coma gelegen en is om half acht overleden. Nogmaals, het spijt ons dat je het op deze manier moet vernemen. We zullen je op de hoogte houden van wat er gaat gebeuren."

In trance kijk ik naar de telefoon op mijn bed. Die staat nog altijd uit, om niet gestoord te hoeven worden tijdens het retreat. Ik staar naar de klok op mijn computer: het is precies negen uur. Half acht, dat is anderhalf uur geleden. Het wordt wazig voor mijn ogen terwijl ik de woorden probeer te bevatten. *Hartaanval? Coma? Overleden? Umberto?* Hij was nooit zwak of ziek. Hij had nooit enige tekenen van pijn. *Waarom?* In mij voel ik iets knappen. Dan barst ik in huilen uit, de tranen zijn

niet meer te stoppen. Deze man waar ik zo'n vreemde relatie mee had, is dood! *Dood!* Dat kan niet waar zijn. Ongelovig vecht ik tegen mijn tranen.

Mijn ademhaling stokt en ik staar wezenloos naar de gordijnen met het oranje en groene Hawaïaanse motief die zachtjes wiegen in de wind. De ruisende palmbladeren verdwijnen naar de achtergrond. Een koude windvlaag strijkt langs mijn schouders. Ik had net uitgerekend hoe lang onze relatie heeft geduurd; ik kwam uit op negenenveertig dagen.

Negenenveertig dagen die we samen hebben doorgebracht in Waikiki. Het volgende moment herinner ik mij dat negenenveertig dagen de tijd is die een ziel doorbrengt in Bardo, zoals mijn Tibetaanse leraar Jhampa, me vertelde toen ik mijn carrière in Traditionele Chinese Geneeskunde begon. Bardo is de tussenstaat, tussen hemel en aarde na de dood. En dat is nu precies waar Umberto is!

In een roes sta ik op en voel de drang om naar beneden te gaan. Ik grijp mijn laptop en klem deze stevig tegen me aan, vastbesloten de bron van het bericht niet los te laten. Zou er nog een bericht komen van Aran? Ik heb niet eens zijn telefoonnummer. Mijn hart klopt in mijn keel terwijl mijn hand de blauwe leuning zoekt. Halverwege de trap zie ik mijn twee gasten, nietsvermoedend van hun glazen wijn nippen. De lege borden staan nog op tafel. *Zal ik het ze vertellen?* Ik haal een keer diep adem.

Sandra is de eerste die me ziet. "Gaat het wel goed met je?"

Ik glijd de laatste tree af en plof zwijgend op de stoel, met mijn rug naar de donkere tuin. Ik slik, er zit een grote brok in mijn keel. Wanhopig kijk ik naar Sandra, zoekend naar woorden. Jennies roodverbrande gezicht begint langzaam een beetje witter te kleuren rond haar kleine puntige neus. De

witte lijnen rond haar ogen worden nu sterker zichtbaar, terwijl haar vingers naar haar sigarettendoosje grijpen: haar ogen onophoudelijk op mij gericht.

“Wat is er gebeurd?” vraagt Sandra opnieuw.

“Bericht,” fluister ik, terwijl ik met een vinger naar mijn laptop wijs als de oorzaak van mijn reactie. Dan raap ik mezelf bij elkaar, schraap mijn keel en zeg: “Umberto, mijn geliefde in Honolulu... had vandaag een hartaanval... hij raakte in een coma... en nu is ie doooooood....” Ik barst in tranen uit en probeer, vergeefs, er een samenhangend verhaal van te maken.

“Ik wist niet dat je een lover had”, zegt Jennie terwijl ze zenuwachtig een sigaret uit het doosje trekt. Sandra kijkt haar een moment fel aan, alsof ze zich afvraagt wat dat nu voor opmerking is.

“Tja, eh, nou... lover is niet echt het goede woord. Het is meer een ex-lover. Een geliefde die ik had toen ik nog in Waikiki woonde.” Mijn aandacht wordt opeens naar mijn computerscherm getrokken; dat zojuist nog de zelfgemaakte foto van Kealakekua Bay liet zien. De baai hier precies voor het huis: de kleine puntjes in het midden zijn twee dolfinen, iets wat alleen ik weet. In een flits begint het beeld van de oceaan te trillen, dan het hele beeld. Het kleine schermje van Yahoo messenger dat nog steeds beneden in het scherm open staat met Arans bericht, reageert precies hetzelfde. Dan wordt het hele scherm zwart, net als het testbeeld op tv's van vroeger, waar alleen nog ruis overblijft. Alles lijkt opeens ver weg en in slow motion.

Ik houd mijn adem in, terwijl ik kijk naar wat er plaatsvindt op het scherm. Ik houd mijn ogen wijd open, ik wil niets missen. Het scherm begint te flikkeren terwijl het nog steeds donker is, dan lijkt er vanuit het zwart plotseling iets tevoorschijn te

komen. Grote handgeschreven letters in wit verschijnen op het scherm, alsof de inkt er nog vanaf druipt.

“Waarom huil je?” staat er in mooi schoonschrift. Buiten ieder computerprogramma om. Precies dwars over mijn twee jaar oude zware HP computer van Costco. De letters zijn wel twee centimeter groot. De kleine box met het bericht van Aran bevindt zich nog steeds onderin het scherm.

Is er iets mis met mijn computer? Mijn logisch denken zoekt in paniek naar een verklaring. Ik slik. Mijn mond voelt droog en mijn lichaam verstijft op mijn stoel. Dan stopt mijn adem opeens en ik word overspoeld door emoties. Mijn aandacht wordt naar de oceaan getrokken, en plotseling hoor ik een golf gewelddadig op de rotsen breken. *Vreemd, de oceaan was zo rustig vandaag.*

Als een harde bel die begint te luiden, dringt het tot me door. Ik weet niet waarom, maar ik weet het opeens heel zeker. *Dit is Umberto!* Ongeloof en weerstand verdwijnen naar de achtergrond en er komt een ongekende kalmte over me.

“Antwoord maar gewoon”, hoor ik het in me fluisteren. Ik typ in de tekstbox waar het gesprek met Aran nog steeds openstaat, niet wetend hoe ik anders terug zou kunnen communiceren.

“Wie is dit?”

“Hallo Christina Ingrid Janssen”, verschijnt opnieuw in grote letters. *Mijn geboortenamen! Mijn geboortenamen verschijnen opeens in dat gekke grote handschrift op het scherm!* Dan voel ik hem weer, deze Hawaïaanse Indonesische man. Onze verbinding, op de een of andere manier zo diep geworteld. Het gevoel van versmolten zijn neemt het weer helemaal over, ondanks ons afscheid. Ik zie zijn donkere huid tussen de witte lakens. De zwarte dikke krullen bewegend door het kristalheldere blauwe water, het roze van zijn voetzolen

terwijl hij naar beneden duikt, zo exotisch! En nu echoot deze verbinding in deze vreemde letters op mijn scherm. Ik haal een keer diep adem.

Dan gaat het verder.

“Ik ben Umberto. Ik ben hier in de hemel. Ik ben met engelen aan het dansen. Maar waarom huil je?”

In de hemel? Hoe kun je dan met mij communiceren? Hoe kun je nu zien dat ik aan het huilen ben? Mijn hoofd slaat op hol. Ik kijk direct in de vragende ogen van Sandra en Jennie en word me opeens weer bewust van hun aanwezigheid. Het pure gevoel van onze eerste dag samen is in één keer uiteen gespat en ik weet dat ik mezelf nu niet meer bij elkaar kan houden. We hebben nog negen dagen te gaan in het retreat. “Wat is er aan de hand?”, lijken ze te vragen met twee koude gezichten.

Ik slik. Zonder een woord te zeggen draai ik mijn scherm naar hen toe. Ik zie hun ogen groter worden, en hun gezichten wit. Sandra’s mond valt open, maar ze geeft geen kik. Jennie doet een stap achteruit met een van schrik vertrokken gezicht .

DAG 1: De Ontmoeting

HET METALEN HEK sluit met een luide klap als ik het King Kamehameha appartementengebouw uitstap. Dit is het twaalf verdiepingen hoge gebouw in Waikiki waar ik een paar weken woon met mijn beste vriend en geliefde Lennard, totdat ik zal terugverhuizen naar de Big Island. De klap echoot luid na in de kleine hal. Een vreemde mix van angst en opwinding schiet langs mijn rug op en neer, mijn benen wiebelen. *Heb ik mijn telefoon? Sleutels?* Ik zucht opgelucht als mijn vingers het koele metaal van mijn telefoon in mijn tas voelen.

“Bel me als je me nodig hebt en ik kom je onmiddellijk halen”, zei Lennard.

We hebben een open relatie en met de deur van de vriezer half open, zijn lange wijsvinger in zijn nieuw gecreëerde pecan-, kokosnoot- en chocoladetoetje, begon Lennard vanmiddag over online daten. Hij bleef zijn vingers erbij aflikken.”Je zou het ook moeten proberen.” Ik weet niet of het de manier was waarop het melkachtige vloeibare spul zijn mond binnenging of dat het de koude lucht was die uit de vriezer langs mijn heupen viel, maar ik dacht: ‘als hij het kan, kan ik het ook’.

Een uur later heb ik antwoord, van een potentiële date. “En nu ga je kijken wat voor vlees je in de kuip hebt!”, zegt Lennard me.

Ik zucht en neem een flinke teug van de avondlucht. Ik ruik een mix van uitlaatgas, riool en plumeria van de boom van de

buren. Als ik langs het twaalf verdiepingen tellende gebouw omhoog kijk zie ik een figuurtje met oversized Hawaiian shirt en magere armpjes enthousiast naar me zwaaien. Zwaaien, zoals alleen homo's dat kunnen. Hij is meer homofiel dan bisexueel, Lennard. Hij roept iets naar beneden, maar het geluid gaat verloren tussen de hoge gebouwen.

Lennard is mijn baken op Hawaii. Drie jaar geleden trok hij onmiddellijk mijn aandacht op een Qigong retreat in België. Hij was de enige Amerikaan tussen al die Franse, Britse, Nederlandse en Noorse studenten. Hij had de raarste lach die ik ooit had gehoord, hinnikend als een paard, waarbij hij met zijn hele lichaam naar achteren boog. Het was alsof hij net uit een stripboek van *Kuifje* was gestapt met zijn witte haar met een rechtopstaande kuif, zijn jongensachtige lichaam en zijn avontuurlijke enthousiasme. We werden meteen verliefd. Dezelfde maand nog verhuisden we naar Hawaii. Hij kwam uit Los Angeles om in Honolulu zijn geluk als standup comedian te beproeven en ik kwam vanuit Nederland als acupuncturiste, met die vreemde innerlijke roep van Hawaii.

Het is al donkerder dan ik dacht. Het getik van mijn nieuwe naaldhakken op het oneffen oppervlak van het trottoir doet me grinniken. Het klinkt zo vreemd na al die maanden met alleen maar slippers aan mijn voeten op de Big Island. Ik zal hooguit twee maanden in Waikiki zijn. Bij iedere stap voel ik mijn zelfvertrouwen groeien. Nog heel even en Hawaii zal aan mijn voeten liggen! Geen vragen meer hoe ik het ga doen, hoe ik voor altijd in Hawaii kan blijven. Geen gezweet en hartkloppingen bij de douane, als ik weer eens Amerika binnen kom vanuit Nederland. Deze nieuwe witte schoenen wandelen me rechtstreeks naar mijn nieuwe status van getrouwde vrouw. Want morgen trouw ik met Lennard.

“Umberto”, spreek ik hardop uit in het Nederlands, ik ben ondertussen bijna aan het einde van Kalani Avenue. Ik ruik nog een vleug plumeria van de boom op de hoek. Umberto’s profielfoto was van de zijkant genomen. Het profiel was zo algemeen als het maar kan zijn: ‘stevig gebouwd lichaam, eilandbewoner in de stille oceaan, geboren in 1972,’ een jaar jonger dan ik, en ‘Op zoek naar Liefde.’

“Uuuuuumbertooooo”, probeer ik nu opnieuw in het Engels terwijl ik mijn lippen vooruit steek. *Wat een rare naam.*

Ik kom een paar minuten te vroeg op mijn bestemming aan: het Ala Wai kanaal, hier aan de grens van Waikiki. ‘We lopen gewoon naar elkaar toe, laten we elkaar langs het kanaal ontmoeten,’ had hij gezegd in de online chat. We hebben elkaar nog niet eens via de telefoon gesproken. Het is nog geen twee uur geleden dat ik voor het eerst in contact kwam met deze Hawaïiaans-Indonesische man die maar twee straten van mij vandaan woont.

Het Ala Wai Kanaal scheidt Waikiki van de rest van Honolulu. Het was een moeras totdat het kleine stukje land werd omgetoverd tot een toeristenparadijs met hotels, een continue geur van zonnebrandolie, gebronsde lichamen in kleine bikini’s, spiegelende zonnebrillen en dat alles onder exotisch waaiende palmbomen. Er kwam een wit strand met uit Brazilië geïmporteerd zand. Sprankelend schoon water aan de ene kant en een donker vies kanaal aan de andere kant. Langzaam wandel ik langs het kanaal naar links. In de verte zie ik een bankje. Het licht ernaast springt net aan. Ik besluit te gaan zitten en te wachten. Voorzichtig vouw ik mijn jurk om mijn dijen heen en knijp in mijn been om te voelen of het echt waar is.

Er gaat een minuut voorbij en ik begin me ongemakkelijk

te voelen. Ik ruik de vage geur van rotte vis rondrijvend in het troebele water voor me, het water besmet met chemicaliën en riool. Het is zo vervuild dat iemand die er onlangs inviel onmiddellijk overleed. Wat een rare plek voor een date. Mijn ogen turen in het water, en ik zie iets onder het oppervlak bewegen. Vandaag las ik dat Waikiki ‘het onbekende water’ betekent in het Hawaïiaans.

“Ik heb een date”, zeg ik hardop, om mezelf te overtuigen. “Ik heb een *internet date*”, zeg ik er nog eens lachend achteraan. Ik voel licht gefladder in mijn buik. Ik had gezworen dat ik nooit aan internetdating zou doen. Eigenlijk heb ik nog nooit echt een date gehad: mannen kwamen gewoon op mijn pad en versmolten met mijn leven. Bovendien had ik me verre gehouden van alles wat mij van mijn pad kon laten afdwalen - mijn pad om een inwoner van Hawaïi te worden en om uit te vinden waar die ‘call for Hawaïi’ waar iedereen het maar over heeft, werkelijk over gaat. Maar nu vraag ik me toch af hoe het ook alweer voelt. De warmte van een hand op mijn naakte lichaam, het geluid van de adem van een man in mijn oor, al de prachtige schilderijen door de geschiedenis heen, die allemaal in mij zijn opgeslagen, druipend van erotiek en die helemaal tot leven komen, alsof ik het model ben. Het harde van een man dat alle zachtheid in de diepste plaatsen in mij wakker maakt.

Als ik naar links kijk, zie ik iemand naar me toekomen. Een donker silhouet, hij kijkt niet op als hij me passeert. Hij draagt een pet, half over zijn gezicht getrokken. Zijn lichaam hangt een beetje naar voren. De man is mij nu gepasseerd, en verdwijnt al bijna weer in het donker. Hij sloft een beetje met zijn slippers, hij stopt even en draait zich dan om en wandelt weer terug naar mij. *Zou dat hem zijn?*

“Ben jij Christel?”, mompelt hij. *‘Ik zal wel weer vroeg thuis*

zijn vanavond’, denk ik, terwijl ik de opluchting in mijn maag kan voelen. Deze persoon geeft mij niet meteen de indruk dat hij mijn huwelijk morgen overhoop zal halen. Heel even wens ik dat mijn vrienden in Nederland me zo kunnen zien. Ik kan ineens zijn gezicht wat beter zien, ik kan niet bepalen of het door het licht komt of dat zijn gezicht echt heel donker is. Hij heeft een brede neus, sterke botten en een krachtige kaaklijn zoals alle Hawaiianen en een stevige wenkbrauw die als een klif over zijn donkere ogen uitsteekt. Hij draait zijn ogen van me weg en kijkt naar beneden.

“Ja, ik ben Christel. Ben jij Umberto?” Hij gaat een beetje ongemakkelijk zitten. Net een beetje te dicht bij de rand, alsof hij klaar is om heel hard weg te rennen. Ik ruik lichtjes goedkope aftershave en wasmiddel die een muffige geur probeert te verbloemen. Hij is een beetje groter dan ik. Ik kijk naar zijn ontwikkelde onderarm en zijn compacte hand, rustend op de bank. Hij houdt zijn schouders naar voren gebogen alsof hij zijn hart moet beschermen.

“Waarom ben je me eerst voorbij gelopen? Herkende je me niet? Of was je bang?”, grinnik ik een beetje nerveus.

“Ja, dat is misschien wat het was”, antwoordt hij. Hij spreekt onduidelijk, alsof het antwoord aan de binnenkant van zijn mond gehouden moet worden, als een geheim. Het intrigeert me op de een of andere manier.

“Ik kon het eerst niet geloven. Het is ook al zo donker vind je niet?”

“Wat?”

“Je zat daar zo mooi in het licht.”

“Ja, en jij kwam als een schaduw uit het donker”, grap ik erachteraan. Hij glimlacht even naar mij en laat zijn glanzende tanden zien. Ik zie zijn ogen nu voor het eerst. Daar is iets mee.